

Louis Camblebridge
En het Magische Perkament

LOUIS CAMBLEBRIDGE EN
HET MAGISCHE
PERKAMENT

CHARLOTTE DEWULF

Schrijver: Charlotte Dewulf

Coverontwerp: Quinten Dewulf

ISBN: 9789403641898

© Charlotte Dewulf 2021

HOOFDSTUK 1

Pieppieppieppiep...

Met tegenzin tilt hij zijn hoofd op om te kijken hoe laat het is. 7u30, het ergste tijdstip van de dag: opstaan. Aangezien het winter is, wordt het nog lastiger. Met een stevige zwaai van zijn arm gooit hij de wekker, die toch al bijna stuk is, van het nachtkastje. Dat had hij bij nader inzien toch beter niet gedaan, want nu komt zijn stiefvader woedend de trap op. Louis haat het als hij zich met alles bemoeit. Ooit had hij eens -per ongeluk- een porseleinen kommetje omgestoten. Gevolg: een maand huisarrest. Hij mocht zijn kamer niet uit, behalve voor de noodzaken van de mens (eten, toilet, je weet wel). Stiefpapa zwaait de deur open, steekt het licht aan en ziet wat Louis heeft aangericht. Als hij niets speciaals heeft opgemerkt, trekt hij de deur achter zich dicht. Uiteindelijk gaat Louis rechtop zitten, strekt zich eens goed uit en gaat naar beneden. Hij mag van geluk spreken dat hij de tweede grootste kamer heeft van het hele huis. Ze hebben drie slaapkamers: die van Louis, die van zijn ouders en één voor zijn grootouders, als ze ooit logeren. Ach ja, zijn vader zei altijd: 'Het leven zit vol verrassingen, Louis, wen er maar aan.' En dat deed

hij, want de grootste verrassing kwam ongeveer vier jaar geleden: zijn ouders gingen scheiden. Papa is de dag erna met de noorderzon verdwenen en is nooit meer teruggekomen, best heftig voor een kind van twaalf jaar. Een jaar later had mama een nieuwe man. Uit noodzaak, voor alle duidelijkheid: ze had haar baan verloren, ze hadden geen geld en konden de huishuur niet meer betalen. Dus was Johan er, ook bekend als rijke nerd en vrouwengek. En aangezien mama altijd al in de smaak viel bij mannen door haar Griekse roots, besloot Johan de barmhartige Samaritaan te zijn voor haar. Waar hij niet op had gerekend, was dat mama een zoon had, maar dat was geen probleem voor hem. Meneer had toch genoeg geld en een groot huis. Het tij keerde echter en zijn bedrijf ging failliet. Ze hadden nog net genoeg geld om een piepklein huisje te kopen aan de mannelijke kant van Mergola. Johan kreeg op de koop toe een drankprobleem, mama liet alles maar gebeuren en deed er niets aan. Louis kwam op voor haar en voor zichzelf. Dat heeft hem soms een pak rammel opgeleverd, maar daar werd hij sterker van.

Vandaag is hij jarig, de leukste dag van het hele jaar, na Kerstmis. Hij wordt 16 en mag nu officieel deelnemen aan *De Grote Schoolselectie van Glastle*. Als je 16 wordt, mag je je inschrijven om daar naar school te gaan. Ieder jaar worden er op 31

december lotjes getrokken door de directrice van de school. Er zijn maar 150 plaatsen vrij en iedereen strijdt om er te komen. Vooral mensen uit het mannelijke gedeelte van het land willen er graag naartoe. In het vrouwelijke deel is alles veel beter naar het schijnt. Iedereen heeft gelijke rechten en er zijn bijna geen misdadigers. Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom de gevangenis zich aan de mannelijke kant bevindt.

Ongeveer twintig jaar geleden is de naam Europa veranderd naar Mergola, omdat er heel wat oorlogen waren –gelukkig zonder wapens– tussen de oudere en de jongere generatie. Na twee jaar ‘oorlog’ hebben ze besloten het continent op te splitsen in twee delen: de kant waar de ouderen leven en de kant waar de jongeren leven. Louis’ oma denkt nog vaak aan die tijd. Ze was toen nog maar acht jaar, maar ze herinnert zich vrijwel alles: hoe ze uit school werd gehaald omdat het te gevaarlijk was om te blijven. De jongeren wilden erover praten, maar de oudere generatie vond het prima en besloot er niets aan te doen. Dat leverde geweld op in de vorm van protesten. Oma zag iedere ochtend hoe de protestanten voor haar deur passeerden en hoe ze met veel geschreeuw eisten voor verandering. Na ongeveer een jaar of vijf heeft Gilles Mergola besloten om de touwtjes in handen te nemen en heeft hij de macht opgeëist. Gilles heeft

ervoor gezorgd dat Europa werd opgesplitst en ter ere van hem is de naam Europa uiteindelijk veranderd naar Mergola. Waar vroeger de ouderen leefden, wonen nu de armen omdat het goedkoper is om daar te verblijven. In dat -slechte- deel woont Louis, maar erg prettig is het er niet: er is veel criminaliteit en overal wordt er egoïstisch gehandeld. Oma en opa wonen in het andere deel en daar is alles rozengeur en maneschijn. Dat deel wordt geregeerd door een president. Jaar na jaar wordt er een vrouw gekozen en dat is steeds dezelfde: Imelda Zonnedag. Het deel waarin Louis woont, wordt bestuurd door een groep oude mannen die alleen maar kijken naar hun eigen belang: zo veel mogelijk geld verdienen door het van de armen af te nemen. Dat deel wordt ook wel het mannelijke deel genoemd.

Als Louis eenmaal beneden is, merkt hij onmiddellijk de retro-camera op die in het midden van de kleine eetkamer staat. Overal hangen er slingers die gemaakt zijn van oude kleren en op tafel staat een grote hoeveelheid eten. Louis denkt oprecht dat hij droomt. Aan de tafel zitten oma, opa en Johan. Mama stormt naar hem toe om een dikke knuffel te geven. Als ze hem eindelijk heeft losgelaten, kijkt hij recht in haar ogen en ziet dat ze geweend heeft. Dat is waarschijnlijk de schuld van de vrouwengek. Als

Louis naar hem kijkt, zegt hij niets maar glimlacht wel. Zijn blik keert terug naar mama, die haar verontschuldiging aanbiedt.

‘Het spijt me, jongen. We hebben geen cadeau kunnen kopen omdat we het zo druk hebben de laatste tijd.’

Hij weet dat ze gewoon geen geld hebben om een cadeau te kopen. Nadat hij heeft geknikt, loopt hij naar zijn grootouders om hen te begroeten.

‘Gelukkige verjaardag, Louis,’ zegt oma met een lach op haar gezicht. Al van zolang hij zich kan herinneren, leven zij en opa in het goede deel van het land.

Ze stopt in het geniep een klein pakje in zijn handen en fluistert in zijn oor: ‘Voor op school.’

Hij opent het. Het is ingepakt met zilverpapier en om het nog mooier te maken hebben ze er een rood lint omgewikkeld. Als hij het inpakpapier heeft losgescheurd, ziet hij een mooi gitzwart doosje met daarop in sierlijke letters ‘Gelukkige verjaardag’.

‘Nou bedankt voor het mooie doosje,’ zegt Johan sarcastisch. Dat levert hem een boze blik op van oma en opa geeft hem een dreun tegen zijn arm. Johan trekt er zich niets van aan en loopt naar de koelkast om een fris biertje te halen.

Voorzichtig opent Louis het doosje en ziet een zilverkleurige armband met ingewerkte donkergroene steentjes. Als vanzelf begint hij te glimlachen en kust zijn grootouders op de wangen.

Oma wordt ongeduldig en gebaart dat hij de armband aan haar moet geven.

‘We hebben voor zilver gekozen, omdat we weten dat je niet zo graag gouden juwelen ziet. De donkergroene steentjes zullen later nog van pas komen. Voor je nieuwe school zul je deze armband veel moeten gebruiken,’ zegt ze mysterieus.

Niet begrijpend kijkt hij haar aan. Zijn moeder begrijpt het maar al te goed, want ze pakt hem vast en sleept hem mee naar zijn vaste plaats aan tafel, aan de linkerkant. Opa rijkt hem onder tafel het doosje aan. Dankbaar kijkt Louis hem aan en opa knipoogt. Johan heeft ondertussen alles gezien en begint een gesprek. Over school, het enige onderwerp waarover je het niet wilt hebben op je verjaardag. Tot nu toe heeft Louis thuisles gehad. Dat was veel minder duur, maar vanaf je 16 jaar moet je naar een openbare school gaan. Zo krijg je meer sociaal contact. Louis kijkt naar zijn moeder en rolt met zijn ogen. Mama snapt de hint.

‘Johan, moet je daar nu over praten? Je hebt nog tijd genoeg om het daarover te hebben,’ zegt ze zuchtend.

‘Nee, ik zeg dat we het nu moeten bespreken’, hij richt zich tot oma en opa, ‘We hebben al een school in gedachten. Ik heb daar ook les gevolgd en heb er de beste tijd van mijn leven gehad en zie eens wat een volwassen man ik ben geworden,’ zegt hij met trots.

‘Ja, één met een drankprobleem,’ zegt oma stilletjes. Opa probeert zijn lach te verbergen, maar Louis is te laat en proest bijna het water uit dat hij juist in zijn mond had gegoten.

Johan gaat onverstoorbaar verder, tot mama hem onderbreekt en verduidelijkt dat we nog niets hebben beslist.

‘Hebben jullie geen ideeën?’ vraagt Louis beleefd.

Opa knikt en vertelt aan hem dat hij en oma dé geschikte school hebben gevonden voor hun kleinzoon.

‘De school heet Glastle’, opa vervolledigt de rest van de zin op een stillere toon dan toen hij begon, ‘Die ligt wel in ons deel van het land.’

En dat is de druppel die de emmer doet overlopen. Terwijl moeder bemoedigend knikt en zegt dat ze het zouden overwegen, staat Johan kordaat op -waarbij zijn stoel op de grond valt- en brult: ‘Nee, daar gaat hij niet naartoe! Het is de slechtste school van het hele land en bovendien is Louis daar niet geschikt voor. Hij heeft niet de juiste manieren.’

‘Omdat jij het hem niet aanleert. Als je eens wat minder zou drinken en meer zou omkijken naar je zoon, zou je zoiets nooit zeggen. Hij is welgemanierd en slim, de ideale combinatie om daar naar school te gaan,’ zegt oma.

Haar stem overstemt die van Johan en dat legt hem het zwijgen op.

‘Ik ga naar mijn kamer,’ zegt Louis. Hij schuift zijn stoel naar achteren, staat op en loopt naar boven. Hij hoort oma nog napraten met opa en mama en beseft dat ze zijn stiefvader volledig uitsluiten. Louis glimlacht in zichzelf.

Nadat hij op zijn bed neerploft, haalt hij voorzichtig de prachtige armband uit het doosje en probeert hem aan te doen. Zoals hij al had verwacht, krijgt hij het niet dicht en legt het naast zich neer. Op dat moment hoort hij de deur opengaan en ziet opa binnenslenteren. Opa gaat naast hem op bed zitten en merkt het doosje op.

‘Krijg je hem niet aan, jongen?’ vraagt hij terwijl hij het doosje neemt en opent.

‘Nee, het blijft steeds wegglijden.’

Louis kijkt toe hoe opa de armband neemt en iets fluistert. Hij heeft het niet goed begrepen, maar hij laat het zoals het is. Oudere mensen kunnen dingen zeggen zonder dat ze het weten. Mocht hij toch hebben gevraagd wat hij zei, zou opa vreemd hebben opgekeken en gevraagd hebben: ‘Heb ik dan iets gezegd?’

‘Probeer het straks nog een keer. Ga nu maar naar beneden, oma zou graag eens met je wandelen.’

‘Ben jij er dan niet bij?’ vraagt Louis, waarop opa het hoofd schudt.

‘Ik durf onze dochter niet alleen te laten met dat stuk afval beneden.’

Louis glimlacht en hij staat recht om opa te begeleiden naar de deur.

Hij sluit de deur, uit gewoonte, en gaat terug op bed zitten. Kijkend naar de armband vraagt hij zich af of hij het nog eens zou proberen. Dan denkt hij terug aan de wijze raad van zijn vader en besluit het nog eens te doen.

Nu gaat het veel gemakkelijker en binnen een paar seconden heeft hij de armband om.

Hij bekijkt het eens van dichtbij en plots geeft het een fel, groen licht af. Louis gelooft zijn ogen niet en staart met open mond naar het juweel.

‘Dat kan toch niet? Een juweel geeft geen licht af,’ denkt hij. Louis schudt zijn hoofd en als hij het weer stilhoudt, is de lichtflits al verdwenen. Hij zal het zich waarschijnlijk hebben ingebeeld.

Oma en Louis besluiten om een korte wandeling te maken achter het huis. Louis had oma gewaarschuwd dat er voor het huis veel bedelaars zitten. Omwille van die reden wandelen ze nu erachter. Hij weet niet of hij iets moet vragen over het oplichten van de armband. Misschien weet ze er niets van en lijkt het of Louis gek

wordt. Toch is hij te nieuwsgierig en vraagt naar het vreemde verschijnsel.

‘Oma, toen ik de armband aandeed, begon hij plots licht te geven. Is dat normaal?’

Oma begint te lachen en hij constateert dat het wel degelijk normaal is.

‘Kijk, mijn jongen. Je hebt wel al van Glastle, de school, gehoord toch?’

Louis knikt instemmend.

‘Wel, we zouden allemaal graag willen dat jij naar die school gaat.’

‘Maar ze kiezen leerlingen door loterij. De kans dat ik daar naar school mag, is bijzonder klein.’

‘Dat weet ik, maar je kan het altijd proberen. Wat je armband betreft; als je daar naar school zou gaan dan heb je hem nodig, dat heb ik je al verteld. Meer zeg ik niet, je zult het zelf wel zien.’

Als ze bijna terug bij het huis zijn, gaat oma op een bankje zitten en gebaart dat hij naast haar moet zitten.

‘Ik weet dat Johan er tegen is, maar ik heb het inschrijfformulier mee. Je zou opa, mama en mezelf een groot plezier doen, mocht je het invullen en verzenden,’ zegt ze op een toon waar je geen nee tegen kan zeggen. Het klinkt bijna als een bevel.

‘Ik wil het wel graag invullen. Die school lijkt me echt leuk en ik wil meer te weten komen over de armband.’

Toch aarzelt hij een seconde. Wat als hij er niet bij zou zijn? De laatste maanden keek hij er zo naar uit om zich in te schrijven, maar nu slaat de angst toe. Als hij er niet bij zou zijn, zou Johan waarschijnlijk uitvliegen tegen mama en dat is het ergste wat er kan gebeuren, want hij kan hen uit het huis zetten en dan hebben ze geen onderdak meer. Ze kunnen niet naar oma en opa, want zij wonen in het andere deel van het land en daar geraak je niet binnen, tenzij je daar woont.

‘Waarom twijfel je?’

Oma heeft al een pen in haar hand. De pen waarmee ze altijd schrijft. Iedereen schrijft met potlood of met een stylo, maar oma heeft altijd al haar eigen pen gehad.

‘Johan,’ begint Louis zijn zin, maar ze onderbreekt hem.

‘Daar zorg ik wel voor,’ zegt ze met een knipoog.

Hij knikt, pakt de pen aan en vult het formulier in. Er staan allerlei vragen in: hoe oud je bent, wat je hobby’s zijn, maar ook wat je karakter is. Louis kijkt niet begrijpend naar oma.

‘Moet ik nu mijn karakter beschrijven?’

‘Oh, nee. Vul maar “armband” in.’

Nu begrijpt hij er helemaal niets meer van. Wat is dat toch de hele tijd met die armband?

Nadat hij alles heeft ingevuld, geeft hij het formulier aan oma. Die neemt haar handtas en opent hem. Binnenin zit er alleen een toetsenbord met een piepklein schermje. Ze toetst een ingewikkelde code in en de handtas wordt vanbinnen uit elkaar gescheurd. Er komen allerlei vakjes tevoorschijn. Er zijn er ongeveer een viertal: rommel, post, belangrijke zaken en noodgeval. Ze steekt het formulier in een enveloppe die ze uit de binnenzak van haar jas haalt. Louis ziet dat hij al geadresseerd is. Hoe wist oma dat hij het formulier ging invullen?

Daarna legt ze de enveloppe in het vakje “Post” en sluit haar handtas. Hij wil net iets vragen als oma de handtas opnieuw opent, de code intoetst en kijkt in de vakjes. Tot Louis’ grote verbazing is de enveloppe weg.

‘Verstuurd! Kom, laten we terugkeren naar onze familie en de dronkaard.’

Zonder dat hij nog iets kan zeggen, trekt ze hem mee naar huis.

Bij het afscheid fluistert opa nog iets in zijn oor.

‘Binnen drie dagen weten we het resultaat.’

Hij knijpt hem in zijn schouder en zegt tegen oma dat ze beter vertrekken. Nadat mama de deur heeft dichtgedaan, helpt Louis haar de tafel af te ruimen. Zoals gewoonlijk zit Johan voor de televisie met een glas rode wijn.

Als Louis samen met zijn moeder alleen staat in de keuken vraagt hij: ‘Kan ik je straks even alleen spreken? Er is iets wat ik moet zeggen.’

‘Tuurlijk, lieverd. Als je wilt, mag je al naar boven gaan, hoor. Ik doe de rest wel.’

Aangezien er nog maar twee glazen zijn om af te wassen, gaat Louis al naar zijn kamer. Gelukkig kan hij daar ook naar het Nieuws kijken.

‘Blijkbaar zijn de conflicten tussen de vrouwelijke en de mannelijke kant nog niet opgelost. Het is algemeen bekend dat er morgen wordt gestaakt in de industrie. De reden? De Grote Schoolselectie van Glastle. Vandaag was de laatste kans om je in te schrijven en dat hebben massaal veel mensen gedaan. Maar het is blijkbaar niet eerlijk verlopen: er werden geen invulformulieren uitgedeeld in de armere wijken. Dat leidde tot grote frustratie bij de mensen.’

De nieuwslezer blijft doorratelen en als Louis’ mama binnenkomt in zijn kamer, zet hij de tv uit.

‘Je wou mij spreken?’ vraagt ze op een lieve toon.

‘Ja, ik heb het inschrijfformulier van Glastle ingevuld.’

‘Dat weet ik. Oma heeft het mij verteld. Nog iets?’

‘Oma heeft een hele rare handtas en...’

‘Heeft ze je die getoond? Ja, een uniek exemplaar, vooral de indeling van de verschillende vakjes.’

Louis is verbijsterd. Vindt mama het dan niet raar dat oma zo’n handtas heeft?

Alsof ze zijn gedachten kan lezen zegt ze: ‘Oma heeft in Glastle op school gezeten, daar is het heel normaal als je zo’n soort handtas hebt.’

Nu wil Louis echt heel graag naar die school gaan. Overmorgen zou hij het weten, maar hoe moet hij dat zeggen tegen Johan? Hij kan het moeilijk gewoon vertellen, dan zou hij razend zijn. Nee, het is beter om niets te zeggen.

‘Mocht je naar die school gaan, zeg ik wel tegen Johan dat je op kostschool bent.’

‘Zou hij dan niet boos worden? Hij wil per se dat ik naar zijn oude school ga.’

‘Ik denk dat hij het niet erg zou vinden om jou even niet te zien.’

‘Waarschijnlijk, ik zou het ook niet erg vinden om hem even niet te zien.’

‘Was er nog iets wat je me wou zeggen? Je weet dat je alles aan me kan vertellen,’ moedigde ze hem aan.

‘Nee, dat was het. Ik ben blij dat je het niet erg vindt, maar ook verbaasd dat je het wist van die tas. Waarom heb je het niet aan mij verteld?’

‘Ik wist dat je er ooit achter zou komen. Oma wil al een hele tijd dat er iemand van de familie naar die school gaat. Ik was niet gekozen, dus nu probeert ze het bij jou, maar goed. Ik zou beter het eten klaarmaken, voordat Johan boos wordt.

Voor Louis gaan de twee daaropvolgende dagen tergend traag voorbij. Alles gebeurt in een waas en als het eindelijk de dag van de waarheid is, wil hij de uitslag niet weten. Wat als hij niet wordt gekozen? Dan moet hij naar die stomme school en zullen zijn grootouders teleurgesteld zijn. De kans dat hij gekozen wordt, is bijzonder klein. Ze hebben de keuze uit een kind dat in een rijke familie, zonder problemen is opgevoed of een kind dat in een arme familie met problemen is opgevoed. Hij zou de keuze snel gemaakt hebben, dus waarom zou de school dan het tegenovergestelde doen van wat hij zou doen? Maar dan bedenkt hij dat de leerlingen door middel van loterij worden gekozen. Dat stelt hem enigszins gerust.

Hij hoort iemand naar boven komen. De stappen zijn niet zo luid, dus Johan zal het wel niet zijn. Vreemd, want normaal gezien

maakt mama op dit tijdstip het ontbijt klaar. Waarschijnlijk is hij nog verdoofd van het vele piekeren doorheen de nacht.

‘Lieverd, je moet opstaan. De uitslag wordt in de voormiddag bekendgemaakt,’ zegt zijn moeder terwijl ze de deken van hem afpakt.

‘Maar ik wil het niet weten.’

Hij graait de deken uit haar handen en trekt die zo ver over zijn hoofd zodat alleen nog maar een plukje van zijn blonde haar te zien is.

‘Kom dan op zijn minst naar beneden. Het eten staat klaar.’

Nadat ze de deur heeft dichtgetrokken, springt Louis recht om te kijken hoe laat het is en stelt vast dat het toch raar is dat zijn moeder hem wakker maakt. Misschien is zijn stiefvader het huis uit. Dat zou hem niet verbazen. Bijna dagelijks gaat hij ’s ochtends naar een café in de buurt om daar wat bij te kletsen over het voetbal. Dat is zijn favoriete moment van de dag, want dan zijn hij en zijn mama, Sofie, alleen thuis. Voor een uurtje of twee althans.

Wanneer hij de deur opent, ziet hij dat de televisie al aanstaat en dat mama een heerlijk ontbijt voor hem heeft klaargezet. Hij zit aan het uiteinde van de tafel en rond zijn bord staan er eitjes, spek en geroosterd brood met confituur klaar.

Voorzichtig gaat hij zitten en begint van alles wat op te scheppen. Net als hij een stuk brood in zijn mond heeft gestoken, komt mama de eetkamer binnenlopen. Als ze hem ziet, lacht ze en gaat naast hem zitten.

‘Ik ben blij dat je het lekker vindt.’

‘Heb jij ervoor gezorgd dat Johan naar zijn stamcafé is gegaan?’

Ze knikt ter bevestiging.

‘Het is beter dat hij de uitslagen niet thuis ziet. Waarschijnlijk zal hij het op café vernemen als je erdoor bent.’

‘Als ik erdoor ben,’ zegt hij met nadruk.

‘Je zal erdoor zijn. Het kan niet anders.’

Het nationale volkslied klinkt en automatisch wordt het stil aan tafel. Mama neemt de afstandsbediening en zet het volume wat hoger.

‘Beste landgenoten, we beginnen het Nieuws met de opstanden in de lagere klasse. Al drie dagen worden er protesten gevoerd in alle uithoeken van het land, vooral in het mannelijke gedeelte van Mergola. Armere mensen hebben geen invulformulier gekregen voor de school Glastle en daar is iedereen van op de hoogte. De ministers proberen iedereen wat te sussen en in het vrouwelijke gedeelte zijn ze daar goed in geslaagd: sinds gisteren zijn alle protesten gestopt en heeft de directrice samengezeten met een aantal mensen uit de armere wijken. Ze heeft plechtig beloofd dat

er volgend jaar veel meer formulieren zullen worden uitgedeeld, ook in de armere gebieden. Over het mannelijke deel hebben we geen info over de protesten, maar het ziet er naar uit dat de toestand daar allesbehalve stabiel is.

Maar goed, genoeg slecht nieuws. Laten we overgaan tot een spannend moment voor veel jongeren. Onze journalist staat op dit moment op de plek waar het zal gebeuren, de Grote Schoolselectie zal binnen een aantal minuten plaatsvinden.

O, zo te horen zijn we juist op tijd.'

Het nationale volkslied weerklinkt en de directrice van Glastle wordt nu in beeld gebracht. Ze vertelt een hele poos over de opstanden en wat ze eraan zullen veranderen. Na ongeveer 20 minuten gaan ze over tot de trekking van de namen.

Er zijn al 140 namen gepasseerd en Louis geeft de moed op. Bij de eerste 50 heeft hij de foto's goed bestudeerd. Hij kan zich niet herinneren dat je een foto moest versturen.

'Zie je wel, ik zit er niet bij,' zegt hij nadat hij het laatste beetje sinaasappelsap heeft opgedronken.

'Het is nog niet gedaan, niet zo pessimistisch. Kijk, de laatste vijf!'

Inderdaad, de directrice begint de laatste vijf namen op te zeggen: 'En de laatste vijf zijn: Alexandre Alfrey, Caligena Jones, Julia Ricci, Maximus Evans en Louis Camblebridge.'

Bij het horen van zijn naam zit hij verstijfd aan zijn stoel geplakt. Zijn moeder schreeuwt het uit, maar Louis kan niets zeggen of doen. Het enige wat hij zegt, is: 'Ik ben erbij.'

Nadat hij dat heeft uitgesproken, barst hij los en geeft zijn mama een stevige knuffel. Alles voelt goed. Hier heeft hij zo lang op gewacht!

Maar de vreugde is van korte duur, want plots zwaait de voordeur open en staat Johan voor zijn neus, schreeuwend tegen Sofie. Daarna wendt hij zich tot Louis, maar zijn moeder beschermt hem en zorgt ervoor dat hem niets overkomt. Deze keer is Johan niet te stoppen.

HOOFDSTUK 2

De deurbel gaat en Louis rent erheen voordat Johan hem voor is. Het enige wat hij nu moet doen, is zeggen dat zijn stiefvader gek is geworden. Al een vijftal minuten staat hij met een keukenmes te zwaaien. Deze keer durft Louis niets te doen omdat hij bang is dat Johan zijn moeder zou neersteken.

Als hij de deur heeft opengedaan, trekt hij de man -wie het ook mag zijn- binnen. Louis voelt dat het een rijk iemand is, want hij heeft een katoenen maatpak gevoeld en gezien.

Als de man de situatie bemerkt, zegt hij met verrassend luide stem: 'Ik ben zo te zien net op tijd gekomen.'

Sofie en Johan kijken allebei tegelijk op naar de man. Met grote passen loopt hij naar hen, trekt haar bij Johan weg en neemt het mes vast. Johan probeert te protesteren, maar de man is sterker en trekt het uit zijn handen.

'Dus jij bent Louis,' zegt hij terwijl hij het mes veilig terug steekt in de messenhouder.

'Ja, meneer,' zegt Louis stotterend.

De man loopt met grote passen naar hem toe en van schrik stapt Louis achteruit. Hij is groter dan verwacht. Met zijn dure pak,

bolhoedje en wandelstok weet Louis dat hij hem komt ophalen om naar Glastle te gaan. Niemand in dit deel van het land heeft zo'n dure kleren en zo'n goede manieren.

‘Ik veronderstel dat dit je ouders zijn?’

‘Mama en stiefpapa,’ antwoordt Louis voorzichtig.

Johan kijkt naar hem met een boze blik. Sofie daarentegen kijkt vol van trots naar haar zoon.

‘Ik hoop dat je klaar bent om te vertrekken,’ zegt de man met een vriendelijke glimlach.

‘Nee, dat is hij niet. Deze jongen gaat nergens heen,’ zegt Johan terwijl hij woedend op Louis afstormt.

Mama probeert hem nog tegen te houden, maar uiteindelijk is het de vreemde man die hem tegenhoudt.

‘Mevrouw, heb ik toestemming om uw zoon mee te nemen naar Glastle?’

‘Ja, dat hebt u,’ antwoordt ze met opgeheven hoofd.

‘Ben jij nu helemaal op je hoofd gevallen? Louis gaat nergens heen zonder mijn toestemming.’

Bij die woorden krimpt ze ineen en de man neemt het van haar over.

‘Aangezien u zijn voogd niet bent en ik toestemming heb gekregen om Louis mee te nemen, heeft u helemaal niets te zeggen.’

‘Dat zullen we nog wel eens zien,’ zegt Johan, klaar om de man een klap in zijn gezicht te geven. Verbazend genoeg blijft de vreemdeling zeer kalm, hij tikt met zijn wandelstok op de grond terwijl hij “Firmo” roept.

Het ene moment wandelt Johan, het andere moment staat hij aan de grond genageld. Hij kan niets meer bewegen, zelfs zijn ogen en mond blijven versteend. Louis kijkt verschrikt toe hoe de man hem vastneemt, zijn moeder inlicht en hem mee de deur uit sleurt.

‘Hij blijft niet voor eeuwig verstijfd, hoor. Je moeder zal over een paar uurtjes beslist opnieuw last van hem krijgen.’

‘Hoe doet u dat?’

De man lacht en slaat een klein weggetje in. Louis heeft dit weggetje nog nooit gezien of opgemerkt.

‘Dat leer je wel op Glastle. Heb je je karakter bij?’

Louis herrinert zich dat hij daarmee de armband bedoelt.

‘Ja. Naar waar gaan we precies?’

‘Eerst moet ik iets bespreken met een goede vriend en daarna gaan we naar school.’

Als Louis weer voor zich kijkt, voelt het een heel stuk frisser en is het plotseling nacht. Hij kijkt om zich heen en merkt op dat ze niet meer in de wijk wandelen waar hij woont, maar dat ze in een open sneeuwvalkte staan.

‘Welkom in Zweden. Hier woont er een zeer goede vriend van mij. Het geeft toch niet als ik eventjes bij hem langsga?’

Louis schudt hevig zijn hoofd en kijkt verbaasd om zich heen. De man ziet dat hij het koud heeft en biedt hem een sjaal aan die hij uit de binnenzak van zijn kostuum haalt.

‘Altijd bij de hand, voor noodgevallen.’

Na tien minuten stappen, merkt Louis een huis op in de verte. Het is een typisch chalet : houten latjes, een balkon helemaal uit hout en een dak waar maar liefst 30 centimeter sneeuw op ligt.

De man gebaart dat hij moet aanbellen en binnen een paar seconden wordt de deur opengedaan door een mollige vrouw van middelbare leeftijd. Louis huivert als hij de warme lucht voelt en soep ruikt.

‘Oh, Alfred, je bent er al’, pas dan merkt ze Louis op, ‘en je hebt iemand meegebracht.’

De vrouw neemt hem bij de arm en begeleidt hem naar binnen. Ze vraagt aan Alfred om zijn jas aan te nemen, maar hij weigert. Louis kijkt binnen en ziet dat het heel knus is ingericht: kleurrijke kussens op de lange zetel en poefjes die rond de televisie geplaatst zijn. Hij loopt verder de ruimte in en ziet een gigantische tafel waar een reus van een man aan zit te eten.

‘Ah, Wilfried, mijn goede oude vriend,’ zegt Alfred en hij wandelt op zijn gemak naar de tafel. Bij het horen van zijn naam tilt Wilfried zijn hoofd op en begroet hij Alfred met een stevige klop op zijn arm.

‘Kom jongen, dan haal ik wat warmere kleren voor je. Je moet vast honger hebben,’ zegt de vrouw vriendelijk.

Als Louis het woord honger hoort, begint zijn maag te knorren en hij glimlacht verlegen naar de vrouw.

Hij loopt mee naar de keuken en trekt een dikke gebreide pull aan die ze hem geeft.

‘Laat me raden, je bent geselecteerd om naar Glastle te gaan?’ vraagt ze terwijl ze vier borden soep op een dienbord plaatst.

‘Ja, Alfred is me net komen ophalen.’

Hij helpt de vrouw met het dragen van het dienbord en zet het in het midden van de tafel. Wilfried en Alfred letten niet op hem, dus neemt hij voorzichtig plaats naast het warme haardvuur. De vrouw gaat naast haar echtgenoot zitten.

‘Mogen we al eten, Loa?’ vraagt Wilfried.

‘Tuurlijk, tast toe.’

Dat moet je Louis geen twee keer zeggen. Hij neemt zijn lepel en begint hevig van de soep te drinken. Loa schopt tegen zijn scheen, waardoor hij opkijkt en ze gebaart dat hij rustig moet eten.